

In all our quest of greatness we
follow bubbles in the air... Etc., etc. (...)
Csend, csend, nyughass, te
Gyilkos! Semmit sem érthetsz
Malfi hercege... Állj színpadszélre, fújjál a
magasba életet, szívárvány-lufikat!

Oh, oh, oh!... Mily nagy teher is
a szükségéről szólni! S mily nagy dolog,
hogyan folyton erről szólunk!
(.....) Ostoba
verssorokban nyugszik sok, ostoba (sose volt) dicsőségünk,
lyukas metrumokban (mit idő, rothadás együtt
rongyolt el), franc se nyaggatja már velük magát,
s a Halál is elunhatta tán, mert
másféle prédára les, míg (beadva csontos derekát) könnyű
fröccsöt iszik kinn, árnyékba húzódva a nagy nyári tereken...
Elunta itt – a sok feltámadást, gimnasztikát, műhalált... S akkor
most, ami maradt: könnyű ripacskodás a levágott nyelvek
beforrott hegén, zsbívásár hülye, elváltoztatott hangokban;
lerészegedett, öntelt torkokban tomboló kicsinyes hivatal,
műlihegések, rágcsálás, nagy, görbe falsok, bőszi
mellényporolás, de örökre
bedunsztolt fülek és
szemek, ahol sok pántlikát vághatunk le, s mély,
állami pénzeket... *Hát, semmi komoly? Semmi,
s komoly...*
(...) Pedig én e Bolondot dicsértem,
míg tojánhéjjakkal és kecskerímekkel bíbelődött,
s míg játszott a zöldfülű tacsó,
bennem is nevetett a lélek... (...)
Részvényt is vásároltam akkor,
és letépett plakátra mázolván csapdosott a neved,
Blackfrairs – ...
*„Szélbe, szellentésekbe vagy írva
minden...”;*
motyogta egy vak Teiresziász ott, a semmibe nyújtózva,
apróért, szeszekért koldulva... És vigyorgott...
Szélbe, szellentésekbe volna írva minden?!...
Mit játszanak ma este, drága?
Papagáj s rossz ízű veri észtvesszejtve a lantot,
s örül hozzá a pórnép – mondják: *e sziget telis-tele hanggal,
mézes dallal mulattat, és ébredve
belőle mégis senki se zokog...*

Ó, egy éhes
aktor jő – kimegy...
Csend, csend, nem játszanak ma este semmit se,
drága!...

Üres kordé a lélek – itt bugyuta levélként zörög.
Hamlet úrfi, az isten megáldja magát,
miközül fekszik mán bé nyughatni végképp ebbe a Gödörbe?!...
Miért exaltálja magát?! Köpdösik, hörög, vicsorog, ugat?! Tán
nem vészett meg egészen?!
Nem volna jobb végképp magára húznia a függőnyt?! És hallgatni ottan?!
Csak nyugalom, nyugalom dobol a dübörgő homlokon –

Poloniusoknak kedvez itt kocsonyás levegő, vidéki ragacs...

És e vidéki széksorokban annyiszor elidőzve,
(a *Hisztrióban...*), el-elnézem Dark Lédi Művésznőt:
micsoda manőverek, manírok, manírak,
micsoda kiteljesedések!
Micsoda művélezetek!
Szerintem zárjuk a boltot hamarost,
Ariel!...

Ne szólj a szükségről –
nincsen...
Egy utolsó koldusnak is van fölöslege...
Ha ennyi sincs, nem ér az életünk többet
az állaténál!

Nem ér az életünk többet...

*Kívül szélvihar – düh bolyong
a szív lezárt, nehéz kamráiban.*

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Fazakas Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat